

PROLÓGUS

Komorán túrta az éjszakai ég a csípősen füstös légáramlatot, melyet délről hozott a nyáresti szél. Ide-oda vitte a torokkaparó szagot, susogva simogatta a fákat és a bokrokat a kertben. Még azt a tompa morajt is magával cipelte, amely mintha állandóan dörömbölt volna a föld alól. Aztán a morgás elhallgatott, az apró remegés abbamaradt.

A csillagok alig hunyorogtak, a hold homályos rámajában ásítózott, csendben figyelt. Némán bámulta az alatta lévő földeket és a távolban szunnyadó vulkánt.

A férfi nyugtalanul aludt a szobában. Álmában lerúgta magáról a takarókat, megmarkolta vászonlepedőjét a teste mellett. Enyhe grimaszt vágott, mely még jobban elmélyítette az arcán már megjelenő ráncokat. Fekete hajába néhol ősz szálak vegyültek. Az izzadságtól nedves párna összekócolta dús, hullámos fürtjeit. Felnyögött, horkantott egyet, és olyan vad vicsorgásba kezdett, hogy a faliszőnyegek ellenére a hang félelmetesen visszhangzott a szobában. Még az éjszakáját vigyázó, apró mécses lángja is megremegett.

Álmában farkas képében, remegő füllel, szimatolva nézte a távolból közeledő alakot. Próbált a szagból következtetni az idegen kilétére, de olyan volt, mintha csak a sajátját érezné. Megnyalta a száját, és hátsó lábaira ült. Lélekben készült a küzdelemre, de igyekezett nyugodt maradni.

Éjszakai sötétség töltötte be az álmod, sűrű és hideg, mint a vulkáni kő. A máskor színes és illatokkal teli világ most

fénytelenül és vérszagúan remegett. Az alak lassan farkas formát öltött, mégsem a farkaszellem érzése járta át a testét, hanem a félelem, melytől a fülei ösztönösen hátra simultak, a farka pedig a két lába közé húzódott. Érezte, ahogy a vadászösztön megtölti a testét. Felállt, hogy felkészülve várja az ütközetet. Megremegett a teste, és elfogta egy furcsa érzés, hogy nem ez az alak lesz az igazi ellenség.

A szürke-fekete bundájú állat lassan közeledett. Nyaka körül, mint egy sál, kékesfekete szőrszálak alkottak sávot. A nálánál jelentősen fiatalabb hím rugalmasan mozgott, nyugodtság, elszántság és méltóság sugárzott belőle. Határozottan haladt egyre közelebb, majd megállt egy ugrásnyira előtte. Megvillant sárga szeme, megmutatta fehér agyaráit, szimatolt, felnézett az égre, és megszólalt azon az ősi nyelven, melyen mindig is társalogtak egymás között:

- Nem ismersz, de tudnod kell, hogy ki vagyok. Igen, hozzád szólok Mengorath, az ősi Farkasok klánjának leszármazottja.

- Miért, ki vagy te? - kérdezte az idős farkas, és megint beleszimatolt a levegőbe.

- Érezheted a szagomból, hogy a te véred vagyok - felelt a másik halkán, megismételve önmagát.

- Nem lehetsz az, hiszen minden utódom elpusztult.

- Én nem. Tudhatod, az orrod nem csap be.

Mengorath megborzongott, és az égnek meredtek hátán a szőrszálai. Bár érezte a zsigereiben, hogy az ifjú nem hazudik, vére szagát mégsem ismerte fel a levegőben.

- Miért jöttél? - kérdezte mogorván, és lassan körözni kezdett a másik körül.

- Választanod kell. Jól figyelj rám: én nem azért jöttem, hogy átvegyem a helyed, de van, aki már belemart bundádba, csak te még nem vetted észre. Talán sok már az ősz szőrszál az orrodon.

Ekkor hátulról egy másik ordas ugrott elő a sötétből. Hátán egy szürke csík húzódott, máshol ő is fekete volt, mint a másik kettő. Izmos teste és mancsai megfeszültek ugrás közben,

vastag szemfogai kivillantak nyáltól csorgó pofájából. Morgott, hörgött és csattogtatta fogait. Hirtelen belemart Mengorath pofájába, majd agyari széles sebet téptek a nyakán. Az éjszakai csend tele lett vonyító, küzdő farkasok hangjával. Mindent betöltött a vér fémes íze és szaga, majd lopakodni kezdett a halál örvénylő forgószele.

- Én a békét akartam elhozni, de már késő - szólt az ifjú farkas, és hátraugrott, hogy onnan keljen Mengorath védelmére a sunyi támadóval szemben.

- Senki nem léphet az én helyemre! - üvöltötte a szürke csíkos állat. Pofájából kilógott Mengorath véres húsdarabja.

A következő pillanatban az öreg farkas zuhanni kezdett a forgószele keltette szakadék mélye felé, majd a kép hirtelen eltűnt.

A férfi felkiáltott, és felült az ágyon. Verejtékes testén megcsillant a szobájában égő apró láng fénye, kezével arcát törölgette, majd beletúrt hosszú hajába. Remegett minden testrésze, szeme hol a szobát kutatta, hol az álmképeket küldte újra az agyának. Már homályosan, de még látta az ifjú farkast, a támadót és szinte érezte nyakán a sebet. Bal kezével odanyúlt a torkához, de sűrű szakállán kívül csak a fel-lemozgó ádámcsutkáját érezte. Kapkodta a levegőt, de már kezdett megnyugodni a légzése, ahogy arra gondolt, hogy ez csak egy visszatérő álom, amikor a távolból egy hosszú és rémisztő vonyítás törte meg az éjszaka csendjét.